

tens erklæring om standsningen af bombningerne. De sidste dages begivenheder (bombninger langt nord for den demilitariserede zone) gjorde det vel ikke lettere at forestille sig, at Nordvietnam ville være villig til at forhandle, men det måtte naturligvis stærkt håbes. Det var heller ikke klart, om USAs regering var parat til at anerkende FNL som en selvstændig forhandlingspartner; det måtte håbes, fordi en sådan anerkendelse ville lette kommende forhandlinger forløb, ja måske være en forudsætning for, at de overhovedet kom i gang. Lige så klart måtte det dog siges, at vort håb nu stod til, at reaktionen fra Nordvietnams side blev positiv, at man ikke lod sig beherske af stivindethed og fastlåste positioner, der udelukkede forhandlinger.

Poul Schlüter (KF) betegnede præsident Johnsons beslutning som en begivenhed af verdenspolitisk rækkevidde. Nu var det øjeblik kommet, som De Forenede Nationers generalsekretær og næsten alle regeringer havde stillet så store forventninger til. Regeringen havde — som den tidligere — støttet U Thants 3 punkts plan, og nu var det afgørende hurtigt og gørligt at søge denne plans to næste led realiseret. Alt for optimistisk havde man ikke lov at være. USA havde tidligere forsøgt mange initiativer med henblik på at få sat fredsforhandlinger i gang. Det var derfor nu, det skulle vise sig, om Nordvietnam var rede til at begrænse sin krigsførelse, at indlede forhandlinger og at give indrømmelser.

Per Federspiel (V) kunne slutte sig til, hvad der tidligere var sagt om det initiativ, der var taget af den amerikanske præsident, og nærede det håb, at der i hvert fald ville komme en ny udvikling i dette forhold, der havde været så belastende for afspændingen.

Han fandt det rigtigt, at ministeren i sin redegørelse havde stillet de europæiske problemer i forgrunden: afspændingen som selve sikkerhedspolitikens endelige mål, Tysklandsproblemet, de europæiske enhedsbestræbelser nuværende tilstand og NATO-politikken, alt det, der skabte forudsætninger for at føre en realistisk afspændingspolitik. Han betonedede den gensidige afhængighed, som for vort vedkommende i Europa måtte konstateres ikke blot på det politiske, men navnlig på det økonomiske område. Han understregede værdien af forsøg på at samle et nordisk initiativ om en europæisk politik.

Elsie-Merete Ross (RV) udtrykte glæde over det amerikanske initiativ med hensyn til Vietnam, men frygtede, at tilbuddet trods alt var behæftet med betingelser, som det kunne være meget vanskeligt at få modstanderne til at gå ind på. Hun frygtede også, at USA ikke ved eventuelle forhandlinger med Hanoi ville have repræsentanter for befrielsesfronten med ud fra den betragtning, at en fortsat krig i Sydvietnam skulle afgøre spørgsmålet om, hvem der vandt magten dér.

Gert Petersen (SF) fremsatte en række kritiske bemærkninger om dansk Vietnampolitik. Vi havde ganske vist på et ret tidligt